

TERMÉSZETBARÁTOK HIMNUSZA

Rockenbauer Pál visszaemlékezéseinek nyomán

Mi idézné vissza lelkét,
A szavait és sok tettét?
Talán – ami itt van, vele;
A hite és üzenete.

Mert nincs ember, ki ne vágyná;
Tájak sorát – ha bejárna.
Szelíd hegyek csendes völgyét.
Bükkös, tölgyes erdők zöldjét.

Hátizsákban a sátorral,
Hálósákban szótt álmokkal.
Gyalogszerrel vándorolva,
Lépteivel tájat lopva.

Mert amit lát – már az övé.
S ő – a lelkét fonja köré.

Olykor fázva, jól elázva,
Vagy egy pajta földjén hálva.

Reggel mégis frissen ébred,
Fáradtságtól – el nem téved.
Bár az út nem könnyű séta,
Nem kell hozzá hős atléta.

Szereti azt a természetet,
Ki hús fái között lépked.
Eldugott kis falvak nyomán,
Bölcsebb létet megtanulván.

A megbúvó kicsiny falvak,
Történetet, regét adnak.
Hagyományok őrzői ők.
Nem törik meg a zord idők.

Csak a szemét – az ne lenne.
Járművekből odavetve.
Ez hirdesse az itt létünk?
Ne ez legyen az élményünk!

Kapcsolat a természettel,
S útközben az emberekkel.
Itt – egy öreg turistahad,
Máshol – vidám diákcsoport.

Pali bátyánk pátosz nélkül,
Jót és szépet kívánt végül;
Minden évszak csodákkal vár.
Főleg azt – ki Kéktúrán jár.

Pászti Szabó Zoltán

Rockenbauer Pál faragott kopjafájánál

Pihenő a Szandavárban

Terényi napraforgók

Felsőpetény környékén

